

L'ESPOIR

Un relat de: [berguedana](#)

Els teus ulls vidriosos, opacs, sense vida, em deien el que havia de patir jo si em quedava allà, al poblat, on havíem viscut sempre, on havies parit amb dolor sis fills, on t'havies casat per ordre del teu pare, que, de segur t'estimava, però tanmateix havia estat pressionat sempre per la tradició.

Podia distingir clarament la nostra cabanya, tan senzilla amb les olors d'espècies i herbes, que recollies sovint per adobar els nostres plats per tal que no fossin tan insípids. Endevinava la teva mort propera en la mirada morta i m'estaves dient sense pronunciar paraula que jo era una dona valenta, i que podia recórrer mig món sense morir, i que podria lluitar contra els violadors que florien per tot arreu per desequilibrar-nos i encara fer-nos més febles, i que no esperés massa perquè el meu pare, tan fidel a la tradició, ja m'havia buscat marit. Havia de donar un cop a la taula i marxar. Ho vaig fer ! No tenia res; només, camí per córrer. I vaig fer un llarg camí per poder-vos dir a les dones del poblat que hi ha un altre món, no pas físicament més bonic perquè cada dia quan m'aixeco encara puc veure els verds i els ocres resplendents de la sabana. I sento la humitat del riu que recorre tota la meva negra pell.

Aquí, però, em sento lliure. He deixat el llast i em cuido molt cada dia perquè sé que la teva mirada opaca brillaria de cop en veure'm prenent decisions sobre la meva vida, treballant i gaudint-la. De segur que viuré molts anys i et podré enviar energia des de la distància perquè la teva vida sigui més longeva en rebre les meves vibracions.